

Arrest

nr. 222 817 van 18 juni 2019
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DE MOT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 februari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 februari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die loco advocaat N. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren in 1978, vergezelt in 1978 als kind zijn ouders die naar België komen. Verzoeker verkrijgt een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 24 mei 2007 wordt verzoeker ambtshalve afgevoerd uit de registers.

Op 31 mei 2007 vraagt verzoeker zijn herinschrijving.

Op 18 juli 2007 wordt verzoeker weer ingeschreven in het bevolkingsregister.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 4 april 2012 wordt verzoeker veroordeeld tot een werkstraf van 168 uur en een gevangenisstraf van 16 maanden wegens slagen en verwondingen, gewone diefstal en belaging.

Op 11 april 2013 wordt verzoeker ambtshalve geschrapt uit de registers.

Op 14 september 2013 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis, op 23 februari 2014 wordt hij vrijgesteld.

Uit een e-mail van de stad Eeklo van 18 april 2018 aan de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker zich daar op 6 december 2017 heeft aangeboden om opnieuw te worden ingeschreven en dat er een positieve woonstcontrole was.

Op 4 december 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 219 787 van 15 april 2019.

Op 19 februari 2019 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief rapport illegaal verblijf opgesteld.

Op 19 februari 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 19 februari 2019 wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 230 422.

Op 19 februari 2019 wordt aan verzoeker een inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : K.

voornaam : S.

geboortedatum : (...) 1978

geboorteplaats : I.

nationaliteit : Turkije

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/ beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19/02/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Eeklo op 19/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beschikte aanvankelijk over een onbeperkt recht op verblijf. In het rijksregister werd hij van ambtswege afgevoerd op 11/04/2013. Doordat hij niet kan aantonen minder lang dan een jaar uit het Rijk afwezig te zijn geweest, verloor hij zijn verblijfsrecht. Tot zeer recent (06/12/2018) liet hij niets van zich horen en ondernam hij geen enkele poging om zich in regel te stellen. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene kreeg op 04/12/2018 een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten maar gaf hieraan geen gevolg. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene woont in bij zijn vader K. M. (... 1951) die beschikt over een verblijfsrecht. Dit opent niet automatisch een verblijfsrecht voor betrokkene. Betrokkene is ondertussen meerderjarig en wordt verondersteld niet meer afhankelijk te zijn van zijn vader. De relatie tussen een vader en zijn meerderjarige zoon valt in principe niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM dat enkel doelt op het kerngezin bestaande uit ouder(s) en minderjarig kind(eren) of een koppel geliefden. Het staat betrokkene vrij om vanuit Turkije een procedure op te starten (visum) om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien kan zijn vader betrokkene achterna reizen of hem gaan bezoeken in Turkije. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Hij kan op ieder moment de intrekking van dit inreisverbod aanvragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. Met betrekking tot het recht op een familiaal leven is artikel 8 van het EVRM bij deze beslissing niet geschonden.

Betrokkene heeft ook nog andere familieleden die legaal in België verblijven, voor deze familieleden geldt mutatis mutandis hetzelfde.

Betrokkene leeft reeds tientallen jaren in België, namelijk sinds 1978 enkele maanden na zijn geboorte. Zeker tot 12/04/2013 verbleef betrokkene zelfs legaal in België. Hij is hier opgegroeid, spreekt één van de landstalen en er is sprake van een diepe verankering in de Belgische maatschappij. Toch zijn er vraagtekens te plaatsen bij de goede integratie van betrokkene in onze samenleving. Zo werd hij op 04/04/2012 veroordeeld tot de correctionele rechtbank van Gent tot 16 maanden gevangenis voor beschadiging, slagen en verwondingen, oplichting.

Ten slotte wijzen we erop dat betrokkene sinds 12/04/2013 van ambtswege werd afgevoerd. Hij ondernam pas heel recent stappen om zijn verblijf terug in regel te stellen. Uit deze feiten blijkt een zekere minachting van de Belgische wetgeving en van onze waarden en normen.. Aangezien er een verblijfsrecht was, mengt de overheid zich in het privéleven van betrokkene wanneer zij besluit om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Deze inmenging is gerechtvaardigd wanneer kan worden aangetoond dat zij 'wettelijk, legitiem en noodzakelijk is'. Deze inmenging is wettelijk want zij past de principes van de Vreemdelingenwet toe, bovendien is zij legitiem of geoorloofd aangezien zij ook rekening houdt met internationale verdragen en normen (EVRM). Tenslotte is zij noodzakelijk omdat zij daarmee het belang van de staat dient, met name in haar strijd tegen de criminaliteit en de illegaliteit. Het belang van de staat weegt hier op tegen het belang van het individu om zijn privéleven verder te zetten op Belgische grond. Betrokkene spreekt Turks aangezien hij in een Turks milieu is opgegroeid, ook de Turkse cultuur is hem niet vreemd. Deze elementen zullen het heropbouwen van een privéleven in Turkije bevorderen. Om deze redenen is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door de politie van Eeklo op 19/02/2019 dat hij al 41 jaar in België verblijft en dat hij dakloos was waardoor hij zich niet in regel kan stellen. Bovendien wijst hij er op dat hij een beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 04/12/2018 aan hem betekend werd. Dit beroep heeft echter geen schorstende werking naar verwijdering toe.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt

te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit-to-fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Het opleggen van een inreisverbod doet aan bovenstaande argumenten geen afbreuk wat het EVRM en de Vreemdelingenwet betreft.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Op 28 februari 2019 vraagt verzoeker om zijn herinschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 3 mei 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in de synthesememorie een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: schending van artikelen 74/11 en artikel 62 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het recht van verdediging m.n. schending van het hoorrecht. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker haalt de schendingen aan van de volgende artikelen van de Vreemdelingenwet:

- art. 74/11:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

...

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [3 bedreiging]3 vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

...

- art. 62 §1:

§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing. De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen : 1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten; 2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst; 3° de betrokkene is onbereikbaar.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting heeft haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvSt. 14 februari 2006 nr. 154.954). Zij moet zich steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Dit brengt eventueel de verplichting met zich mee de betrokken burger mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen of deskundigen om advies te vragen.

Algemene beginselen van openbare dienst en van behoorlijk bestuur S. Bouckaert, P. Baeyens, N. Vanderscheuren, Handboek Verblijfsrecht, 10 juli 2016, Wolters Kluwer, blz. 30 ev.

Tevens is het hoorrecht geschonden. Het hoorrecht houdt in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272, T.Vreemd. 2014, p. 408).

Het hoorrecht mag geen loutere formaliteit zijn. De overheid is verplicht om voor het nemen van de beslissing aan de betrokken mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 18 december 2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal en Mediocurso/Commissie; Rvs nr. 146.472, 23 juni 2005). Hieruit volgt dat verwerende partij haar ontwerp-beslissing met motivatie had moeten overmaken aan verzoeker zodat hij diverse stukken zoals in inventaris bij dit verzoekschrift, kon overmaken (Agentschap integratie en inburgering, <http://www.agii.be/nieuws/wetswijzigingen-ter-bescherming-openbare-en-nationale-veiligheid#hoorrecht>).

De bestreden beslissing stelt duidelijk: "Doordat hij niet kan aantonen minder lang dan een jaar uit het Rijk afwezig te zijn geweest, verloor hij zijn verblijfsrecht". ....Betrokken levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen."

Dus essentie van het bevel om het grondgebied te verlaten, zijn vasthouding en het inreisverbod is dat hij niet aantoonde dat hij minder dan een jaar uit het Rijk afwezig is geweest.

Verzoeker moet dienaangaande dan ook gehoord te worden en de gelegenheid krijgen om bijhorende stukken af te leveren vooraleer de bestreden beslissingen worden genomen.

Immers, het is net toen hij poogde om zich in regel te stellen dat verzoeker een bevel kreeg om het land te verlaten. Verzoeker had/heeft een onbeperkt en onvoorwaardelijk verblijfsrecht (C-kaart) die hij verloren heeft en hiervan ook aangifte heeft gedaan (stuk 6).

Er worden ingrijpende beslissingen genomen zonder verzoeker uitgebreid te horen (een verklaring bij de aanhouding is geen deftig verhoor) noch zijn naaste familieleden.

Noch werd hij bijgestaan door een advocaat.

Hoe kon verzoeker denken dat het land waar hij al meer dan 40 jaar verblijft, sinds zijn geboorte, hem zo lichtzinnig kan verwijderen en zelfs verbieden om terug te komen en dit voor een periode van 2 jaar.

Had verzoeker en zijn familie de gelegenheid gehad om uitgebreid verhoord te worden dan kon zij de nodige stukken naar voren brengen waardoor er waarschijnlijk een andere beslissing zou zijn genomen. Immers, verzoeker kan wel degelijk bewijzen dat hij minder lang dan een jaar uit het Rijk afwezig te zijn geweest.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden. De bestreden beslissing is dan ook gebrekkig (HVJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 38 en 40).

De overige motivering in de bestreden beslissing zijn enerzijds gebaseerd op foutieve feitelijke gegevens, immers verzoeker zijn verblijfsrecht zou retroactief hersteld worden gelet op de objectieve

bewijzen, anderzijds bedenkingen zonder juridische grondslag. Verzoeker diende immers enkel een verblijfplaats aan te tonen en dit was bij zijn vader.

Tevens moet er rekening worden gehouden met de graad van integratie van de betrokken unieburger, de duur van zijn verblijf, leeftijd, gezondheid, familiale en socio-economische situatie en banden met land van oorsprong.

Verzoeker is al minstens 8 jaar niet naar Turkije geweest, heel zijn familie verblijft in België, hij kampt met een alcoholprobleem. Het is absoluut onrealistisch dat verzoeker ook maar enigszins op een menswaardige manier kan leven in Turkije.

Verwerende partij erkent dat verzoeker al enkele maanden na zijn geboorte in België verblijft, dat hij Nederlands spreekt, dat er sprake is van een diepe lokale verankering in de Belgische maatschappij. Vervolgens verwijst verwerende partij naar het verleden om "vraagtekens te plaatsen" bij de goede integratie. Maar zij verwijst naar een veroordeling van bijna 7 jaar geleden en het feit dat hij lange tijd dakloos was.

In de voorbereidende werkzaamheden en memorie van toelichting bij het wetsontwerp van de wet tot Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken d.d. 24 februari 2017 (Parl. St. Kamer, 2016-2017, Doc 54 2215/001) lezen wat het doel is van deze wetswijziging. In de inleiding staat (blz. 4/375): "De strijd tegen het terrorisme en de radicalisering is van cruciaal belang voor de regering. Het is absoluut noodzakelijk elke activiteit te bestrijden die de rechten en vrijheden in ons land bedreigt. Daarom heeft de regering zich ertoe verbonden al de noodzakelijke en nuttige maatregelen te nemen om de bevoegde overheden in staat te stellen efficiënt op te treden, op alle niveaus, inclusief het administratieve. De voorgestelde wijzigingen in de wetgeving inzake asiel en migratie sluiten daar volledig op aan. Het gaat erom de administratie de middelen te geven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid bedreigd is"

Dan blijkt de historiek van verzoeker toch van een heel andere orde te zijn. De bestreden beslissing kan zelfs als een misbruik van de wetgeving aanzien worden.

Verzoeker meent dat er in casu niet voldaan is aan de vereiste van "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid", laat staan van "dwingende redenen van nationale veiligheid. Noch wordt aangetoond dat deze actueel zijn.

Verzoeker was net bezig om zijn leven in orde te stellen, te beginnen met de administratie.

De wet schrijft voor dat strafrechtelijke veroordelingen op zich niet een afdoende reden zijn om het verblijf te beëindigen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (Algemene beginselen van openbare dienst en van behoorlijk bestuur S. Bouckaert, P. Baeyens, N. Vanderscheuren, Handboek Verblijfsrecht, 10 juli 2016, Wolters Kluwer blz. 147).

Verwerende partij heeft net alleen maar met het verleden van verzoeker rekening gehouden. Zij heeft nagelaten om zich de nodige inlichtingen te verschaffen en rekening te houden met actuele situatie van verzoeker.

Het evenredigheidsbeginsel moet de maatregel geschikt zijn voor haar doel.

Enige redelijkheid is er niet voor handen aangezien de verzoeker niet de mogelijkheid gehad heeft om daadwerkelijk gehoord te worden.

De beslissing is bijgevolg absoluut niet gebaseerd op ALLE feitelijkheden en procedure elementen, verzameld via een degelijk onderzoek.

Verwerende partij stelt het volgende betreffende de termijn van 2 jaar: "betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Alle personen die een inreisverbod krijgen, verblijven vermeend in de illegaliteit. Dus waarom in casu geen verbod van 6 maanden, of 1 jaar, of 3 jaar?

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich reeds uitgesproken omtrent de onwettigheid van een té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet tevens op het administratief dossier alsook de beperkte verklaring van verzoeker (bij de arrestatie) had verwerende partij al kunnen weten dat verzoeker het nodige deed om zijn verblijfsrecht te herstellen. Dit blijkt ook uit de beslissing zelf: "verzoeker wou zich inschrijven bij zijn vader die beschikt over een verblijfsrecht". Desondanks stelt zij dat verzoeker in de illegaliteit blijft. Dat daarom een termijn van 2 jaar verantwoord is....

Verwerende partij kan toch niet onwetend zijn inzake haar eigen beleid waarbij het verblijfsrecht retroactief kan hersteld worden. Zelfs voor mensen die in de gevangenis verblijven en een referentieadres hebben bij het OCMW van hun gemeente/stad.

Desondanks wordt aan verzoeker, zijn familie, niet de gelegenheid gegeven om de nodige bewijzen te verschaffen.

In de bestreden beslissing is geen afdoende motivering om de termijn van 2 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod. De motiveringsplicht wordt bijgevolg geschonden.

Aangezien de beslissing onwettelijk is, moet hij uit het rechtsverkeer gehaald worden.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, de beslissing tot beëindiging van het verblijf is te verregaand en volstrekt disproportioneel. Geenszins is er sprake van een wettelijk, legitiem en noodzakelijke inmenging in het privéleven van verzoeker.

Verwerende partij meent dat zij wel moet een inreisverbod opleggen indien er geen enkele termijn wordt toegekend om het grondgebied te verlaten. Bovenstaande toont toch minstens aan dat er geen redenen zijn om verzoekende termijn geen termijn te geven. Immers, bij verzoeker is er geen sprake van: • een risico op onderduiken, • het niet respecteren van een preventieve maatregel, • een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, • fraude of • een derde, vierde, ... asielaanvraag zonder nieuwe elementen

In het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 4 december 2018 werd geen preventieve maatregel opgenomen.

Tevens werd er hiertegen beroep ingesteld.

Verwerende partij meent dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om zich in de regel te stellen. Verwerende partij is wel degelijk bij verschillende hulpcentra langs geweest. Hij diende echter een vaste verblijfplaats te hebben. Hoe gemakkelijk en realistisch is dit voor een dakloze om dit in 30 dagen te vinden en dit te laten vast stellen door een wijkagent en verwerkt te krijgen door de administratie.... De verwachtingen en eisen van verwerende partij zijn onredelijk en houden geen rekening met de specifieke situatie van verzoeker en dus ook lichtzinnig.

Verwerende partij stelt dat verzoeker heeft kunnen opkomen voor zijn belang gelet op verhoor op 19 februari 2019 om 14u44. Verzoeker heeft echter reeds om 12u50 het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten en het bijhorend reisverbod om 15u56. Het is echter opvallend dat de motieven dezelfde zijn als bij het bevel dat reeds werd afgegeven, een uur vroeger dan het verhoor. Verhoor na het nemen van de beslissing maakt deze beslissing niet rechtsgeldig.

De motivering : "niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven; het belang van de immigratiecontrole, ..." zijn stereotiep en algemeen.

Een ambtshalve afschrijving is louter een administratieve handeling die niet zomaar het verblijfsrecht aantast.

"Hoewel uit deze laatste beslissing blijkt dat de beslissing om verzoekers verblijfstitel te supprimeren is ingegeven door een afvoering van rechtswege, hebben zowel verzoeker als de Raad het raden naar de juridische grondslag waarop deze beslissing rust. Een en ander klemmt des te meer nu prima facie in de Vreemdelingenwet niet is voorzien in de mogelijkheid tot het "supprimeren" van een verblijfstitel, laat staan van de rechtsgronden daartoe en de rechtsgevolgen ervan. Dit terwijl luidens artikel 18, §1 van de Vreemdelingenwet "de geldigheidsduur van de machtiging tot vestiging en van de status van langdurig ingezetene onbepert" is, onder voorbehoud van het bepaalde in artikel 19 van diezelfde wet, waarin wordt bepaald dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk."

RvV nr. 182.941, d.d. 24 februari 2017

Het middel is gegrond in al zijn onderdelen."

3.1.2. In de nota had de verwerende partij het volgende aangevoerd inzake het eerste middel:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de zorgvuldigheidsplicht ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het evenredigheidsbeginsel ;*
- het hoorrecht.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij niet werd gehoord en haar aldus niet de gelegenheid zou zijn geboden om stukken af te leveren met betrekking tot haar voortdurend verblijf in België.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat het leidend motief van de bestreden beslissing erin zou bestaan dat zij niet aantoot minder dan een jaar afwezig te zijn geweest uit het Rijk, repliceert verweerder dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat tot een inreisverbod (bijlage 13sexies), om de reden dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering én bovendien voor haar vrijwillig vertrek geen termijn meer werd toegestaan.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij reeds eerder op 04.12.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ontving, waaraan geen gevolg werd gegeven binnen de gestelde termijn. Terwijl bovendien aan de verzoekende partij op 19.02.2019 tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd betekend, zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Bijgevolg werd geheel terecht in toepassing van artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Verweerder benadrukt dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in onderhavig geval inderdaad allerm minst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod. (...) Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de

richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 531825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd. Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren. Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd geheel terecht besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De voornaamste kritiek uit het eerste middel van de verzoekende partij heeft betrekking op het feit dat zij voorhoudt dat haar het recht zou moeten worden gegeven om zich opnieuw te laten inschrijven.

Eén en ander is uiteraard weinig ernstig, nu de verzoekende partij minstens reeds vanaf 04.12.2018, met name het ogenblik van het nemen van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wist dat zij niet in regel is met de Belgische verblijfswetgeving. Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat haar niet de redelijke mogelijkheid zou zijn geboden om haar herinschrijving te vragen, kan enkel worden vastgesteld dat de verzoekende partij zelfs na de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op 04.12.2018 naliet de nodige stappen te ondernemen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoekende partij pas op 28.02.2019 voor de eerste maal een verzoek om herinschrijving heeft gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, met name ruim een week na de betekening van de in casu bestreden beslissing.

In de gegeven omstandigheden kan niet dienstig worden voorgehouden dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie lichtzinnig tot de bestreden beslissing zou zijn besloten, nu in de bestreden beslissing allerm minst kennelijk onredelijk wordt overwogen dat de verzoekende partij gedurende jaren niets van zich liet horen en geen enkele poging ondernam om zich op verblijfsrechtelijk vlak opnieuw in regel te stellen, dit nadat zij op 11.04.2013 van ambtswege was afgevoerd.

Gelet op het feit dat vaststaat dat op 19.02.2019 nog niet het nodige was gedaan door de verzoekende partij om zich te laten herinschrijven, kan niet dienstig anders worden vastgesteld dan dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie terecht werd vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder de daartoe vereiste documenten.

Terwijl tevens allerm minst kennelijk onredelijk werd vastgesteld dat de verzoekende partij zich kennelijk niet aan een verwijderingsmaatregel wenst te houden, in het kader waarvan door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie terecht verwezen wordt naar het op

04.12.2018 genomen bevel om het grondgebied te verlaten, dat door de verzoekende partij niet werd opgevolgd.

Verweerder benadrukt voorts dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C - 287/02, Jurispr. blz. I - 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C - 141/08 P, Jurispr. blz. I - 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C - 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag d.d. 19.02.2018, blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.

Uit dit administratief verslag kan worden afgeleid dat verzoekende partij op 19.02.2019 om 14u44 verhoord werd en aldus wel degelijk de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen.

Zo onder meer verklaarde de verzoekende partij dat zij reeds haar gehele leven in België woont, alsook dat zij er kennis van heeft dat haar verblijfssituatie niet in orde is. Gevraagd naar eventuele elementen dewelke een verwijdering naar Turkije in de weg zouden staan, verklaarde de verzoekende partij “geen financiële middelen, anders geen [redenen nvd]”.

Bovendien blijkt dat de verzoekende partij op 19.02.2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken nog een tweede maal werd gehoord, waarbij zij verklaarde geen duurzame relatie in België te hebben en evenmin gezondheidsproblemen te hebben dewelke een verwijdering naar Turkije zouden belemmeren. De verzoekende partij beperkte zich tot de melding dat zij haar leven in België heeft opgebouwd.

Tot slot blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 20.02.2019 nogmaals werd gehoord, waarbij zij uitdrukkelijk erkende momenteel geen verblijfsrecht te hebben en

verklaarde te weten dat het eerdere verblijfsrecht verloren ging ingevolge een schrapping van ambtswege.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden niet ernstig kan voorhouden dat haar hoorrecht zou zijn geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In dit kader herhaalt verweerder bovendien dat het de verzoekende partij vrij stond om sedert de afvoering van ambtswege op 11.04.2013 via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. Minstens kan geen redelijke betwisting bestaan nopens het gegevens dat de verzoekende partij daartoe het nodige had kunnen doen onmiddellijk na de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 04.12.2018.

In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures voorafgaand aan de bestreden beslissing.

Gelet op de verscheidene verhoren dewelke van de verzoekende partij werden afgenomen, alsook gelet op de vaststaande mogelijkheid om via de geijkte procedures haar verblijfssituatie in regel te brengen, heeft verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om de voorgehouden elementen bekend te maken aan het bestuur en gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures. Verzoekende partij die illegaal in het Rijk verblijft, kon niet anders dan weten dat haar verblijf in het Rijk uiterst precair was, zodat van haar in casu redelijkerwijs kon verwacht worden dat zij van haar mogelijkheid om haar specifieke situatie mee te delen aan het bestuur, zonder verwijl gebruik maakte. Gezien de doelstelling van de bestreden beslissing erin bestaat een einde te maken aan dit illegaal verblijf, kan verzoekende partij haar eigen nalatigheid niet aan de gemachtigde van de Minister tegenwerpen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden, nu vaststaat dat zij zich op heden illegaal op het grondgebied bevindt én zij bovendien duidelijk te kennen geeft niet vrijwillig gevolg te willen geven aan een verwijderingsmaatregel.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

In de mate de verzoekende partij nog aanvoert dat rekening zou moeten worden gehouden met haar graad van integratie, de duur van haar verblijf en dergelijke meer, repliceert verweerder dat uit de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bijzonder omstandig is gemotiveerd nopens de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar familiale banden alhier, alsook nopens de gezondheidstoestand en de mogelijkheid om in Turkije een privéleven op te bouwen.

Verweerder verwijst in dit kader naar de motieven van de bestreden beslissing, dewelke alhier als integraal hernomen dienen te worden beschouwd.

Daar waar de verzoekende partij kritiek uit nopens het motief dat vraagtekens kunnen worden geplaatst bij haar goede integratie, gelet op de strafrechtelijke veroordeling, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing allermintst gestoeld is op een gevaar voor de openbare orde in hoofde van de verzoekende partij.

Het is allermintst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om te overwegen dat de verzoekende partij kennelijk een gebrekkig respect voor de Belgische wetgeving aan de dag legt, dit ondanks haar jarenlange verblijf alhier. Zelfs indien het betreffende motief evenwel zou worden weggelaten uit de overwegingen van de bestreden beslissing, dan nog volstaan de overige motieven ruimschoots om de bestreden beslissing te schragen.

De kritiek van de verzoekende partij -in zoverre pertinent- kan allermintst tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op de motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016). Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van twee jaar voor het inreisverbod, waarbij melding wordt gemaakt van volgende elementen:

- niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven ;*
- het belang van de immigratiecontrole ;*

- ...

Terwijl in de bestreden beslissing bovendien omstandig wordt ingegaan op de individuele situatie van de verzoekende partij.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen én omstandige wijze heeft gemotiveerd om welke reden specifiek een termijn van twee jaar aan de verzoekende partij werd opgelegd.

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat voormelde bepaling in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dienaangaande verwijst verweerder naar Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende wordt gestipuleerd:

"De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was."

Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn blijkt reeds afdoende dat bij de motivering "per geval volgens de omstandigheden", die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit.

Tevens kan dienstig verwezen worden naar de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod: a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Er kan niet dienstig betwist worden dat in de in casu bestreden beslissing op gedegen wijze werd gemotiveerd welke specifieke elementen in het dossier van de verzoekende partij aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar. Er kan niet ernstig worden voorgehouden dat de duur van het inreisverbod op automatische wijze zou zijn opgelegd.

De voorgehouden schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Een volgende motivering in feite betreft de duur van twee jaar van het inreisverbod: verzoeker heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van twee jaar proportioneel. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Hieruit volgt dat een inreisverbod van maximum drie jaar wordt opgelegd wanneer er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, *quod in casu*.

In de bestreden beslissing wordt een termijn opgelegd van twee jaar, hierover wordt als volgt gemotiveerd:

“Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Verzoeker uit kritiek op dit motief, hij stelt dat alle personen die een inreisverbod krijgen in de illegaliteit verblijven en dat dit een algemene en stereotiepe motivering uitmaakt. Verzoeker wijst erop dat hij stappen ondernomen had om zijn verblijfsrecht te herstellen en dat hij zich zou inschrijven bij zijn vader. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij niet onwetend kan zijn van haar eigen beleid waarbij het verblijfsrecht retroactief kan hersteld worden, zelfs voor mensen die in de gevangenis verblijven en een referentieadres hebben bij het OCMW. Verzoeker meent dat de motivering voor de duur van twee jaar niet afdoende is.

De verwerende partij legt een inreisverbod op met een duur van twee jaar omdat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, *“gelet op al deze elementen”* en gelet op het belang van de immigratiecontrole. Met *“al deze elementen”* worden mogelijk de andere elementen bedoeld die in de bestreden beslissing worden vermeld, namelijk het onderzoek naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM en het vroegere legaal verblijf van verzoeker in België.

Er dient echter te worden vastgesteld dat uit de motieven voor de duur van het inreisverbod, niet blijkt dat rekening werd gehouden *“met de specifieke omstandigheden”* van het geval. In dit dossier is er sprake van een langdurig legaal verblijf van verzoeker, van enkele maanden na zijn geboorte in 1978 tot minstens 11 april 2013, datum waarop verzoeker geschrapt werd uit de bevolkingsregisters. Daarna verbleef verzoeker enkele maanden in de gevangenis en was hij naar eigen zeggen enige tijd dakloos. Op 6 december 2017 bood verzoeker zich aan voor een herinschrijving. Ondanks dit verzoek werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven op 4 december 2018 en opnieuw op 19 februari 2019. De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat verzoeker stappen ondernam *“om zijn verblijf terug in regel te stellen”*, weliswaar pas heel recent. Gelet op deze specifieke situatie en het reeds ingediende verzoek tot herinschrijving, dat niet betwist wordt in de bestreden beslissing, mag worden verwacht dat de verwerende partij meer concreet zou motiveren dan enkel *“gelet op al deze elementen”* inzake het langdurig legaal verblijf van verzoeker en inzake de reeds ingediende vraag tot herinschrijving. Alleszins wordt vastgesteld dat een inreisverbod met een duur van twee jaar het voor verzoeker moeilijker maakt om zijn herinschrijving verder te zetten dan een inreisverbod van kortere duur en dat de verwerende partij hierover niet concreet motiveert.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het eerste middel en de overige middelen worden niet verder onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 februari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET